

Το βραβείο

της Θάλειας Τσαρνά

Πέρασαν χρόνια απ' όταν μαθήτρια του Δημοτικού έγραψα μια έκθεση για το «πράσινο» και πήρα βραβείο. Αυτό το βραβείο όμως πολλές φορές αποπειράθηκα να το σχίσω. Αλλά καθώς ήταν το μοναδικό βραβείο της ζωής μου, οι δικοί μου μ' εμπόδισαν. Τελικά το καταχώνιασα στον πάτο ενός συρταριού, μήπως το ξεχάσω ολότελα. Όμως αυτό έχει γίνει ένα με την ύπαρξή μου και με βασανίζει. Ο λόγος είναι συγκεκριμένος και ξεκινάει από τα χρόνια της πρώτης αθωότητας.

Ο δάσκαλος θεόρατος, επιβλητικός ανεβαίνει στην έδρα και μια κι έξω μας αναγγέλλει πως σήμερα θα γράψουμε έκθεση για το πράσινο. Καθώς μιλάει, σαν να με κοιτάει με κάποιο νόημα, που όμως δεν μπορώ να το ξεδιαλύνω.

Άνοιξα το τετράδιο και τραβούσα πάνω-κάτω γραμμές ώσπου σχηματίστηκε κάτι που θύμιζε δέντρο. Αναρωτιόμουν αν γέμιζα τη σελίδα με κάμποσα τέτοια θαμνάκια, θα μπορούσα να ξοφλήσω από τον εφιάλτη της έκθεσης για το πράσινο;

Δεν πρόλαβα ν' αποτειρώσω το συλλογισμό και βλέπω το δάσκαλο –που ήταν συνάδελφος του πατέρα– να κατεβαίνει από την έδρα και με πελώρια βήματα νά 'χει φτάσει κιόλας πλάι στο θρανίο μου. Άρχισε να μου λέει με χαμηλή φωνή πως το πράσινο είναι ο καλύτερος φίλος του ανθρώπου, τον βοηθάει στην καθαρή αναπνοή, εξευγενίζει τη σκέψη του και την ψυχή του και πως για όλα αυτά πρέπει να το προστατεύουμε και να το αγαπάμε.. Είπε κι άλλα και σιγά-σιγά με τη διδασκαλική του υπαγόρευση γέμισα τη σελίδα. Ο δάσκαλος απομακρύνθηκε ικανοποιημένος με τη βοήθεια που μου 'δωσε, για να ευχαριστήσει βέβαια τον πατέρα μου. Υπογράφω την έκθεση και, με κεφάλι σκυφτό, φτάνω στην έδρα και παραδίνω το γραφτό, ρίχνοντας στο δάσκαλο μια κλεφτή ματιά. Χαμογελούσε για το... κατόρθωμά του και με χτύπησε μάλιστα στην πλάτη προστατευτικά. Αλλά καθώς το χέρι του ακούμπησε πάνω μου νόμισα πως δέχτηκα χτύπημα με μαστίγιο και πήγαινα να χαθώ από ντροπή. Τ' άλλα παιδιά με συνοφρυωμένο ύφος συνέχιζαν την προσπάθειά τους.

Μετά λίγο καιρό ο δάσκαλος ειδοποίησε τον πατέρα πως την επόμενη μέρα θα μοίραζαν τα βραβεία στη δημαρχιακή αίθουσα και πως ήμουν και εγώ ανάμεσα στις... τυχερές. Με στόλισε η μητέρα και νά 'μαι στον επίσημο χώρο για την παραλαβή του βραβείου «μου». Και, τι παράξενο, αυτή την ώρα δεν με βασάνιζαν τύψεις λες κι είχα πιστέψει πως παίρνω κάτι που πράγματι μου ανήκει.

Όταν γύρισα σπίτι με περίμενε και δεύτερο έπαθλο. Για πρώτη φορά νου χάριζαν μια κούκλα που ανοιγόκλεινε τα μάτια της. Αυτή δεν υπάρχει πια σήμερα, ενώ το βραβείο, το μοναδικό βραβείο της ζωής μου, έμεινε στην «αθανασία» και μέσα από το βάθος του συρταριού ή της ψυχής μου δεν σταματάει να μου θυμίζει ότι κατακρατώ κάτι ξένο και με κάνει ακόμα να ντρέπομαι.

Όσπου μια μέρα αποφάσισα να το ξεφορτωθώ. Αρκετά με είχε βασανίσει. Τραβώ με οργή το βραβείο απ' το συρτάρι, το κλείνω σ' ένα φάκελλο και το ταχυδρομώ και το ταχυδρομώ στον καλοπροαίρετο δάσκαλό μου μ' ένα σύντομο επεξηγηματικό σημείωμα.

Για μια στιγμή ανάσαινα ελεύθερα, καθώς ένοιωσα πως δεν είμαι πια χρεώστης. Όμως μετά λίγες μέρες ο ταχυδρόμος μου επέστρεψε το φάκελλο, με την ένδειξη «ο παραλήπτης απεβίωσε». Δεν ήξερα για τι να πρωτολυπηθώ, για το θάνατο του καλού μου δασκάλου ή γι' αυτό το ξένο αντικείμενο που κόλλησε απάνω μου σα στρείδι και δεν έλεγε να ξεκολλήσει.

Έτσι η μόνη λύση που μου απόμεινε ήταν να εξομολογηθώ την αλήθεια, μήπως ξαναβρώ την ελεύθερη αναπνοή μου.

Απ' το βιβλίο της Θάλειας Β. Τσαρνά *Χριστουγεννιάτικες Ιστορίες*, Εκδόσεις Φιλιππότη, Αθήνα 2000